Hindrey pakutavat edasi anda üldiselt õige vaimukalt ja värskelt, kuigi ta stiililegi pole võõras minevikuline peenutsemine. Hindrey vestelise kergusega kirjutatud raamatu kõrval on Mait Metsanurga „Maine ike“ hoopis raskemeelsena mõjuv oma eetilises tõsiduses, millega võideldakse eelarvuste ja muude selliste maiste ikete vastu enamasti aktuaalsest tänapäevast valitud tegelaste elus. Kui Hindrey ja Metsanurga raamatu vahel puudub igasugune side, siis J. Jaik oma „Võrumaa juttudes“ II on muistsus-eksootika suhtes Hindrey'le üsna lähedane, ühel juhul on Jaik ja Hindrey kirjutanud koguni ühel ja selsamal teemal. Kuid Hindrey psühholoogilise tiheduse ja usutavuse asemel näeme Jaigil välise efekti taotlemist ja rõhupanekut faabula keerukusele kuni igasuguseid piire ületava fantastikani. Ning Hindrey stiilivaimukuse asemel leiame Jaigil rahvapäraseks konstrueerida tahetud, kuid puiseks ja kunstlikuks jäävat ajalehelist väljendusviisi. Aga hoopis kõnelemata Hindrey kõrval varju jäämisest, Jaik jääb koguni iseenda varju võrreldes „Võrumaa juttude“ esimese koguga.

1933. a. romaani ja pikemaid jutustisi iseloomustab üldiselt realism, ühiskondlikkude probleemide käsitlemine, elulähedus ühes või teises eri varjundis. Kuigi suurt opositsiooni selle suuna põhimõtted pole enam äratanud, kuid teiselt poolt peavad isegi nende põhimõtete tulisemad propageerijad tunnustama, et elulähedus nõuete teostamine sageli on ikka veel üsna küpsusetu. Isegi aastatoodangu parimad teosed pole täiesti vabad laialivalguvusest, venitamisest ühes pinnalisusega, motiveerimatuist kalduvusist liigsesse naturalismi jne.

Eesti kroonika 1933, lk. 85